
Fra: Stene, Ola <Ola.Stene@levanger.kommune.no>
Sendt: torsdag 16. januar 2020 11.53
Til: Postmottak Finansdepartementet
Emne: Høringsuttalelse NOU 2019:16

Levanger formannskap hadde møte 15.1 og vedtok følgende høringsuttalelse:
«regjeringen har sendt Ekspertutvalgets innstilling NOU 2019:16 – Skatt på vannkraftverk på høring med frist til 1. januar 2020.

Utvalget foreslår endringer i gjeldende konsesjons- og skatteordninger på kraftsektoren som innebærer et skattebortfall fra vertskommunene og fylkeskommunene med om lag 4,4 milliarder kroner, samtidig som utvalget foreslår en skjerpelse av grunnrenteskatten med økte inntekter til staten på om lag 4,4 milliarder kroner.

Levanger kommune går imot samtlige forslag:

- *Utvalgets forslag om å avvikle de kommunale ordningene med konsesjonsavgifter og konsesjonskraft må avvises.*
- *Utvalgets forslag om endret verdsettelsesprinsipp for eiendomsskatt på vannkraft må avvises.*
- *Det er viktig for det grønne skiftet at ekspertutvalgets forslag til endringer i grunnrenteskatten ikke blir fulgt opp. Levanger kommune støtter derfor Energi Norges forslag om at det foretas endringer i innretningen på grunnrenteskatten slik at den kun beskatter superprofitten.*
- *Norge er i Parisavtalen forpliktet til minimum 40 % reduksjon i sine klimautslipp innen 2030. Uten en snarlig avklaring vil videre satsing på utbygging av fornybare energikilder stanse opp, og en viktig del av de tiltak Norge må iverksette forsinkes.*
- *De alternativene som skisseres/illustreres som en kompensasjon for kommunenes lovbestemte rettigheter til en andel av verdiskapningen fra vannkraft er begge uegnet, og dersom de øvrige punktene i høringsuttalelsen ikke antas, må ikke de skisserte forslagene om kompensasjon enten gjennom naturressursskatten eller gjennom direkte inntektsfordeling vedtas.*

Innledning

Levanger kommune har klare mål for sitt klima- og miljøarbeid. Som eksempel på dette kan det nevnes at kommunen i kommunestyremøte den 28.08.19 vedtok å slutte seg til at det foreligger en «Klimakrise». Videre har kommunen vedtatt å utvikle et klimabudsjett, og er nå i gang med å utarbeide en egen klima, miljø og energiplan. Kommunestyret har videre vedtatt å arbeide for å redusere plastbruken i egen virksomhet og arbeide sammen med næringslivet i Levanger for å få til redusert plastbruk og redusert matsvinn, samt at klima- og miljøkonsekvenser hensyntas i all kommunal planlegging.

Ved siden av disse, og flere andre eksempler, er det nødvendig å ha fokus på energiforbruk og energiproduksjon. I Norge er vi vel forspent med ren energi, og vi har et godt utgangspunkt for å løse mange av de utfordringene vi står ovenfor. Vannkraften er i dag den viktigste teknologien for fornybar energi med mulighet til å lagre mye energi. Av et samlet vannkraftpotensial i Norge på 215 TWh er 135 TWh bygget ut, mens 49,5 TWh er vernet gjennom Samlet plan for vassdrag. En stor del av vannkraften ble bygget ut mellom 1950 og 1990, og næringen vil i årene fremover ha behov for betydelige reinvesteringer i eldre kraftverk og det kan være potensiale for investeringer i mer fleksibel produksjonskapasitet. Det er anslått av NVE at reinvesteringerbehovet fram mot 2030 er i størrelsesorden 45 mrd. kroner.

Regjeringen Solberg satte 22. juni 2018 ned et ekspertutvalg for å vurdere beskatning av vannkraftverk. Mandatet som ble gitt slår fast at utvalgets hovedoppgave var å vurdere om dagens vannkraftbeskatning hindrer samfunnsøkonomisk lønnsomme tiltak i vannkraftsektoren.

Utvalget foreslår å skjerpe grunnrenteskatten til staten. Samtidig foreslås det at de konsesjonsbaserte ordningene konsesjonskraft og konsesjonsavgifter til kommunene avvikles og at kommunenes inntekter fra eiendomsskatten reduseres vesentlig. Som det fremgår av tabell 12.2 på side 159 i NOU-en vil forslaget om å skjerpe grunnrenteskatten innebære en økning i statens inntekter på 4,4 milliarder kroner. Vertskommunene alene vil på den annen side tape 3,66 milliarder kroner dersom konsesjonsavgiftene og konsesjonskraften avvikles og eiendomsskattereglene blir endret til skattemessig verdi. Fylkeskommunens tap som følge av en avvikling av konsesjonskraftordningen er beregnet til 740 millioner kroner årlig.

Utvalget har ikke foreslått noen form for kompensasjon til de kommuner og fylkeskommuner som vil lide tap på utvalgets forslag, men henviser fordelingsproblemet til departementet. Utvalget har likevel fremholdt at «I prinsippet bør alle skatte- og konsesjonsinntekter vurderes samlet» (s. 158), og henviser til inntektssystemet for kommunene. Som eksempel på «(...) et ytterpunkt for fordeling» viser utvalget til at en økning av naturressursskatten fra 1,3 øre/KWh til 4,6 øre/KWh vil kompensere kommunesektoren for de ovennevnte tap fullt ut.

Levanger kommune er uenig i utvalgets forslag som synes dels å bygge på en uriktig oppfatning av hva som er formålet med dagens regler, dels hvordan dagens regler fungerer. Dette gjelder både for grunnrenteskatten, konsesjonsordningene og eiendomsskatten.

Omfordelingen er dramatisk og gjelder ikke kun for nye utbygginger, men også for allerede foretatte utbygginger, nye som gamle. Etter Levanger kommunes syn er en slik omfordeling fra kommunene til staten et brudd på den samfunnskontrakten som ligger til grunn mellom kommunene, utbygger og staten for de foretatte utbyggingene.

Innvendingene mot utvalgets forslag kan oppsummeres slik:

- Utvalget svarer ikke på mandatet. I mandatet fremgår at utvalgets hovedoppgave var å vurdere om dagens vannkraftbeskatning hindrer at samfunnsøkonomisk lønnsomme tiltak blir gjennomført og fremme forslag til nødvendige endringer for å fjerne disse hindre. En samlet kraftbransje og en samlet kommunesektor har påpekt at det er den innretningen grunnrenteskatten har fått som er problemet, og ikke de kommunale ordningene. Til tross for dette har utvalget konsentrert sine anbefalinger rundt en avvikling av de ordninger som tilgodeser vertskommunene.
- Utvalgets forslag om å skjerpe grunnrenteskatten vil ikke gi de ønskede investeringer, tvert imot. Levanger kommune mener grunnrenteskatten må endres slik at den bare beskatter superprofitten.
- Levanger kommune støtter energibransjen og LVK i at innslagspunktet for grunnrenteskatt beholdes på dagens nivå. For distriktskommuner er den aktivitet som skapes gjennom utnyttelse av småkraftpotensialet viktig, både for kommunen, og som en del av utmarksnæringen for grunneierne, enten de bygger ut selv eller får inntekter ved å leie ut fallrettighetene. Bransjen er klar på at det ikke er noen grunnrente/superprofit i småkraftbransjen, og at senking av innslagspunktet fra 10 MVA til 1,5 vil føre til utbyggingsstopp for konsesjonsgitte anlegg og konkurs for svært mange eksisterende småkraftanlegg. En slik endring er i strid med de uttalelser og vedtak gjort av regjeringen og Stortinget, jfr uttalelser fra Småkraftforeninga.
- Ordningene med konsesjonskraft og konsesjonsavgifter gjelder kun i saker om regulering og overføring av vassdrag, hvor innvunnet kraftøkning beregnes. De investeringer som skal foretas i vannkraftsektoren, gjelder i hovedsak vedlikehold og opprustning uten ytterligere reguleringer, og vil ikke gi rett til mer konsesjonskraft eller konsesjonsavgifter. En avvikling av disse ordningene, som utvalget anbefaler, vil derfor ikke påvirke den samfunnsøkonomiske lønnsomheten av planlagte energitiltak.
- Kommunens inntekter fra konsesjonsavgifter og konsesjonskraft er nedfelt i de gitte konsesjoner som et grunnvilkår og med samme varighet som konsesjonen. Utvalgets forslag om å avvikle ordningene vil være et brudd på de forutsetningene som lå til grunn for de gitte konsesjoner, og dermed et brudd på den samfunnskontrakt som over generasjoner er inngått mellom storsamfunn og de distrikt som har avstått sine naturressurser. En slik avvikling vil også være i strid med Grunnlovens forbud mot å gi lover tilbakevirkende kraft.
- Utvalgets forslag om at eiendomsskatten skal baseres på skattemessig verdi er i strid med eiendomsskatteloven hovedregel i § 8 A-2 om at eiendomsskatten skal tilsvare anleggets omsetningsverdi (markedsverdi). Eiendomsskatt basert på skattemessig verdi vil innebære at eiendomsskatten vil bli størst i de første årene etter at investeringen blir gjennomført, mens skatten blir lavere når lønnsomheten øker. Forslaget vil derfor verken utløse ønskede investeringer eller samsvare med skattyters skatteevne.
- Konsesjonsavgiftene er en erstatning for generelle skader og ulemper på naturmiljø og omgivelser, og derfor en miljøavgift. Miljøkostnader skal betales av tiltakshaver, og miljøavgifter er ment å være en brutto skatt i tråd med naturmangfoldloven § 11. Utvalget synes å ha oversett dette elementære miljørettsprinsipp.
- Konsesjonskraftordningen har i mer enn hundre år vært et vederlag til berørte kommuner for de naturrikdommer som gjennom vannkraften er avstått til storsamfunnet. Utvalgets forslag om å avvikle konsesjonskraftordningen er begrunnet i at det historiske grunnlaget med å skaffe kommunene kraft ikke lenger er tilstede. Norge ble elektrifisert på 1960 tallet, og utvalget overser med sin begrunnelse at så vel Stortinget som Høyesterett har slått fast at formålet med konsesjonskraftordningen er å sikre

vertskommunens andel av verdiskapingen som vannkraftproduksjonen i konsesjonsperioden gir opphav til. Høyere kraftpriser gir høyere verdiskaping.

- En kompensasjon av konsesjonskraftordningen med økt naturressursskatt basert på en omregnet øre/kWh vil ikke sikre kommunene en andel av den reelle verdiskapingen i det vertskommunen dermed blir avskåret fra å få en andel av den verdiskaping som følger av at verdien av ren fornybar energi vil kunne øke i fremtiden.
- Både ny vannkraftutbygging og rehabilitering av eldre verk er avhengig av lokal aksept. Dagens kraftskatteregime er basert på erkjennelsen om at kommuner som avstår sine naturressurser har et legitimt krav på en andel av den verdiskapingen som de berørte lokalsamfunn bidrar med i kraftutbyggingen. Uten lokale inntekter vil kommunenes motstand mot de inngrep vannkraftkraftutbygging representerer øke.
- Kommunenes rett til konsesjonsavgifter og konsesjonskraft samt eiendomsskatt basert på anleggenes reelle markedsverdi kan ikke erstattes av statlige overføringer eller en økning i naturressursskatten. En økning av naturressursskatten vil bli fordelt på samtlige kommuner etter det statlige inntektssystemet og først og fremst komme de folkerike kommuner uten vannkraftanlegg til gode.
- Heller ikke for det tilfelle at naturressursskatten tas ut av inntektssystemet kan en kompensasjon i form av økt naturressursskatt aksepteres da det vil avskjære vertskommunene en mulighet for å få en andel av verdistigningen ved høyere kraftpris.
- Historisk har det vært bred politisk enighet om beskatningsreglene som sikrer vertskommunene en andel av verdiene som skapes gjennom vannkraftutbygging. Vertskommunene som har stilt naturkapital til disposisjon skal ha kompensasjon for dette. I tillegg er det verdt å kommentere at de midlene som tilfaller vertskommunene i Trøndelag er i størrelsesorden 186 millioner. Fra et regionalt utviklingsperspektiv, som fylkeskommunen har et særegent ansvar for, vil det svekke utviklingskraften til Trøndelag i sin helhet om forslagene til endring fører fram.

Nærmere om konsesjonsavgift:

Utvalget begrunner forslaget om avvikling av konsesjonsavgiften bla med at:

«Det kan stilles spørsmål om ordningen oppfyller det opprinnelige formålet. Videre er det ikke likebehandling i systemet for konsesjonsavgifter, satsene varierer betydelig i eldre konsesjoner.» (s. 139)

Levanger kommune mener at begrunnelsen ikke treffer. Konsesjonsavgiftene har et todelt formål: Konsesjonsavgifter er en erstatning til kommuner for de skader og ulemper av allmenn karakter som følge av vannkraftutbyggingen. Videre skal konsesjonsavgiftene gi kommunene en andel av den verdiskapingen som vannkraftutbyggingen gir opphav til.

Et grunnleggende prinsipp, som også fremgår av naturmangfoldloven § 11, er at kostnadene ved miljøforringelse skal bæres av tiltakshaver.

Levanger kommune mener at utvalgets forslag om å avvikle konsesjonsavgiften som vår eldste miljøavgift på vår mest naturinngripende næring i 2019 for å bygge mer vannkraft, er helt forfeilet.

I utvalgets mandat heter det at:

«Et prinsipp for at ressursene i samfunnet kan utnyttes mest mulig effektivt, er å først benytte skatter og avgifter som bidrar til bedre ressursbruk (for eksempel miljøavgifter), deretter benytte nøytrale skatter som ikke påvirker valgene til produsenter og forbrukere (for eksempel grunnrenteskatt) og til slutt bruke vridende skatter for å oppnå tilstrekkelige inntekter til fellesskapet og mål om omfordeling.» (uthevet her)

Forslaget om å avvikle konsesjonsavgiften bryter også med de historiske forpliktelser samfunnet har til de kommuner som har akseptert store naturinngrep. I Trøndelag har vi flere eksempler på at bygdesamfunn er lagt under vann ved oppdemming til kraftstasjoner. Dette for å sikre elektrisitet til storsamfunnet.

Nærmere om konsesjonskraft:

Utvalget begrunner forslaget om avvikling av konsesjonskraftordningen med at ordningen svekker selskapenes insentiv til å gjennomføre investeringer som er lønnsomme for samfunnet, at ordningen er historisk betinget og at de opprinnelige formålene ikke lenger gjør seg gjeldende på samme måte:

«Konsesjonskraft og konsesjonsavgift er gamle ordninger. Organiseringen av det norske samfunnet og kraftforsyningen har endret seg mye siden ordningene ble innført. Konsesjonskraft og konsesjonsavgift kan derfor ha utspilt sin rolle, og ordningenes formål oppnås ikke lenger på en effektiv måte. (...) Tilgangen på kraft til en rimelig pris til kommunene er ikke lenger et formål som må sikres med konsesjonskraft(..) Det historiske formålet med konsesjonskraften gjør seg dermed ikke gjeldende på samme måte i dag» (s. 140, 141, uthevet her)

Levanger kommune er uenig. Formålet med konsesjonskraften var dels å sikre kommunene tilgang til fysisk kraft til en rimelig pris og dermed samme velstandsutvikling som by- og industrikommunene, dels av å sikre kommunene en andel av verdiskapningen som utnyttelse av de lokale vannkraftressursene gir opphav til.

Videre viser vi til at ved behandlingen av energimeldingen i 2016 slo stortingsflertallet, dagens regjeringspartier og SV, fast at «dagens konsesjonsordninger fungerer etter intensjonen», jf. Innst. 401 S (2015-2016) s. 24.

En enstemmig Energi- og miljøkomité trakk fram betydningen av kommunenes rettmessige verdiandel:

«Komiteen viser til at formålet med konsesjonsordningene er å sikre vertskommunene en andel av verdiskapningen som vannkraftutbyggingen gir opphav til, og vertskommunene bidrar gjennom avståelse av naturressurser til denne verdiskapningen.» (Innst. 401 S (2015-2016) s. 24)

Ved revisjon av konsesjonslovene i 2017 bemerket en enstemmig Energi- og miljøkomité:

«Gjennom avgifter, beskatning, konsesjonskraft og lignende mekanismer har man sikret at allmennheten får en del av verdiskapningen, og at de lokalsamfunn som er berørt av kraftutbygging, får kompensasjon for beslag av arealer og naturverdier. Hensyn til natur og miljø og annen bruk av arealer og vann har blitt ivare tatt gjennom konsesjonsbehandling etter dette lovverket.», jf. Innst. 438 L (2016-2017) s. 3, uthevet her.

Levanger kommune viser til at verdiandelsaspektet tilsier at vertskommunene også i fremtiden skal ha minst like store verdiandeler av vannkraftproduksjonen som dagens fordeling innebærer. Dette forutsetter at ordningen med både konsesjonskraft og konsesjonsavgift videreføres.

Nærmere om beregning av eiendomsskatt:

Utvalget foreslår å benytte skattemessig verdi ved eiendomsskatteverdsettelse av vannkraftanlegg. Videre foreslår utvalget å ta ut produksjonsutstyr og produksjonsinstallasjoner og fallrettighetene. Av verdsettelsesgrunnlaget. Utvalget begrunner forslaget med at eiendomsskattereglene for små og store vannkraftanlegg vil bli like, og at vannkraftanlegg vil bli likebehandlet med annen alminnelig næringseiendom.

Det samlede tapet for kommunene er anslått til 1,530 milliarder kroner hvert år.

Utvalgets begrunnelse for forslaget er at man oppnår likebehandling med annen næringseiendom og småkraft. Etter Levanger kommunes syn er det feil. Næringseiendom verdsettes ikke etter skattemessig verdi. Når skattemessig verdi benyttes for småkraft skyldes det forenklingshensyn som ikke gjør seg gjeldende for småkraft. I skattemessig verdi for småkraft inngår dessuten produksjonsutstyr og installasjoner. Utvalget overser dessuten at Stortinget avviste i 2018 at energianleggene, herunder vannkraftanlegg, skal anses som næringseiendom. Stortinget vedtok i desember 2017, med virkning fra 1.1.2019, at eiendomsskatt på energianlegg (dvs kraftverk, vindkraftverk, kraftnettet og anlegg omfattet av særskattereglene for petroleum) er å anses som en særskilt eiendoms kategori, jf eiendomsskatteloven § 3 c.

Videre er forslaget i strid med den nylige endringen i eiendomsskatteloven § 4 hvor Stortinget presiserte:

«Til næringseigedom vert ikkje rekna kraftverk, vindkraftverk, kraftnettet og anlegg omfatta av særskattereglane for petroleum.»

At energianleggene ble skilt ut som egen kategori ble nettopp begrunnet i at slike anlegg i det vesentlige er å anse som produksjonsinstallasjoner og utstyr, ikke bygninger. Utvalget ser ikke ut til å ta dette inn over seg.

Utvalgets forslag vil føre til at hva som skal inngå i verdsettelsen av vannkraftanlegg vil avvike fra hva som gjelder for de øvrige energianleggene. Dette er ikke omtalt av utvalget.

Levanger kommune kan ikke se at det er grunnlag for å avvike fra hva Stortinget har tatt stilling til, nemlig at vannkraftanlegg ikke skal likestilles med næringsseiendom generelt og dermed ikke skulle omfattes av reglene som kraftskatteutvalget viser til som begrunnelse for sine endringsforslag.

Vi vil videre vise til at ved lovendring i 2019 for tidligere verk og bruk der «produksjonsutstyr- og installasjoner» ble tatt ut av grunnlaget for tidligere verk og bruk – ble lovet en statlig kompensasjon. Denne har vist seg utilstrekkelig.

Kompensasjon til vertskommunene ved bortfall av inntekter:

Kraftskatteutvalget skriver på side 158:

«For å illustrere et ytterpunkt for fordeling har utvalget sett på en full omfordeling av provenyeffekten mellom stat, kommuner og fylkeskommuner via naturressursskatten. Det understrekes at dette bare er en illustrasjon og ikke et forslag fra utvalget.»

Utvalget fremsetter med andre ord ingen forslag om kompensasjon til vertskommunene for inntektsreduksjonen på 3,66 milliarder kroner hvert år. I utvalgets omtale av mulige omfordelingsalternativer fremgår det at «[e]n ønsket fordeling kan oppnås ved egne ordninger for omfordeling, enten gjennom naturressursskatten eller gjennom direkte inntektsfordeling».

De alternativene som skisseres vil begge være uegnet som en kompensasjon for kommunenes lovbestemte rettigheter til en andel av verdiskapningen fra vannkraft. Kompensasjon gjennom naturressursskatten; Utvalget skriver at en økning av naturressursskatten til 4,6 øre/KWh vil gi kommunene og fylkeskommunene full kompensasjon. Utvalget opplyser videre på side 159:

«Ved full omfordeling mellom stat og kommunesektor gjennom økt naturressursskatt vil 295 av 426 kommuner per 2017 få økte inntekter per innbygger. I de 295 kommunene med økte inntekter bor om lag 90 pst. av norske innbyggere.»

En økning av naturressursskatten er uegnet som kompensasjon av flere grunner:

For det første, beregninger KS har gjort for LVK viser at en kompensasjon gjennom naturressursskatten vil i første rekke komme de folkerike bykommunene til gode. Siden naturressursskatten inngår i inntektssystemet, vil store deler av vertskommunenes kompensasjon bli utjevnet mellom kommunene i hele Norge, der bykommunene (som også gjerne er eierkommuner) vil få økte inntekter, mens vertskommunene blir de store taperne. For det andre, en kompensasjon av dagens eiendomsskatteregler og konsesjonskraftordningen gjennom en naturressursskatt er uegnet fordi den ikke vil gi kommunen en verdiandel dersom verdien av naturressursene øker. En kompensasjon gjennom en fastsettelse av øre/per kWh vil ikke øke med økende kraftpriser, slik konsesjonskraftordningen og eiendomsskatten gjør. For det tredje, også for det tilfelle at naturressursskatten holdes utenfor inntektssystemet er en økning i naturressursskatten uegnet som kompensasjonsordning. Det vil være sterkt urimelig om ikke de kommuner som har avstått sine stadig mer verdifulle naturressurser skal få en andel av verdiøkningen som skyldes økte kraftpriser og det faktum at vannkraften er en ren og fornybar ressurs.

Kompensasjon gjennom økte overføringer; Levanger kommune kan ikke se at lovbestemte direkteinntekter til kommunene – som har vært grunnlag for konsesjon - kan kompenseres gjennom statlige overføringer.

Kompensasjonsordningen gjennom ulike ordninger, det være seg overføringer eller andre mer spesifiserte kompensasjonsordninger har dessuten kommunene svært negative erfaringer med.

Nærmere om grunnrentebeskatning:

Bransjen hevder at det er utformingen av grunnrenteskatten som hindrer gjennomføring av lønnsomme investeringer i modernisering og utvidelser av gamle kraftverk. Utvalget svarer med å skjerpe grunnrenteskatten. Det er dette forslaget kraftbransjen omtaler som «feil medisin».

I Rødseth-utvalget NOU 1992:34 er Grunnrenten i kraftsektoren definert slik:

«Den kapitalavkastning ut over avkastningen i andre næringer som oppstår fordi det er gitt tilgang på utbyggbare vassdrag, kalles grunnrente».

Det er på det rene at grunnrenteskatten som foreslått av Rødseth-utvalget og som ble fulgt opp av departementet i Ot prp. nr. 23 (1996-1997), kun beskatter den såkalte superprofitten. Ved beregning av friinntekten ble det benyttet et risikotillegg i friinntekten på 4 prosent i tillegg til risikofri rente (beregnet som gjennomsnittet av de siste tre års statsobligasjoner med tre års løpetid). dvs etter reglene i skatteloven § 18-5 (1) - (4) – og ikke som i dag etter skattemessig verdi.

Vindkraft:

Utvalget foreslår ingen endringer i rammebetingelsene for vindkraft, men tilrår at det gjøres en vurdering av om det bør innføres en grunnrenteskatt og naturressursskatt for vindkraftverk.

Levanger kommune vil påpeke at det av hensyn til skattenøytralitet innføres skatteordninger for vindkraft som gjør at det ikke oppstår vridninger i investeringene fra vannkraft til vindkraft. Like viktig er det imidlertid at det etableres ordninger som sikrer de berørte lokalsamfunn inntekter fra vindkraft.

Det er etter vårt syn behov for en gjennomgang av reglene for verdsettelse av vindkraftanlegg for eiendomsskatt som sikrer kommunene inntekter gjennom hele levetiden. Når det gjelder innføring av naturressursskatt for vindkraft må man være oppmerksom på at dette er inntekter som ikke utelukkende kommer de berørte kommuner til gode. Norge har gode vindressurser, og utbyggingen av vindkraft har økt vesentlig i de seneste årene. Det er satt i drift 5,4 TWh vindkraft og ytterligere 8,6 TWh er under bygging. Kostnadene for vindkraft har falt vesentlig de siste årene og ventes å gå ytterligere ned. Selv uten støtteordninger kan landbasert vindkraft være et alternativ til vannkraftutbygging.

Oppsummert

- Utvalgets forslag om å avvikle de kommunale ordningene med konsesjonsavgifter og konsesjonskraft må avvises.
- Utvalgets forslag om endret verdsettelsesprinsipp for eiendomsskatt på vannkraft må avvises.
- Det er viktig for det grønne skiftet at ekspertutvalgets forslag endringer i grunnrenteskatten ikke blir fulgt opp. Levanger kommune støtter derfor Energi Norges forslag om at det foretas endringer i innretningen på grunnrenteskatten slik at grunnrenteskatten kun beskatter superprofitten.
- Norge er i Parisavtalen forpliktet til minimum 40 % reduksjon i sine klimautslipp innen 2030. Uten en snarlig avklaring vil videre satsing på utbygging av fornybare energikilder stanse opp, og en viktig del av de tiltak Norge må iverksette forsinkes.
- De alternativene som skisseres/illustreres som en kompensasjon for kommunenes lovbestemte rettigheter til en andel av verdiskapningen fra vannkraft er begge uegnet, og dersom de øvrige punktene i høringsuttalelsen ikke antas, må ikke de skisserte forslagene om kompensasjon enten gjennom naturressursskatten eller gjennom direkte inntektsfordeling vedtas.»

Vi er klar over at fristen har gått ut, men dette var første mulighet for å behandle saken i vårt formannskap.

Ola Stene

kommunedirektør